

Chương XVI: Thung Lũng Godric

Translated by Kite, edited by Johnny & Leopham

Khi Harry thức dậy vào ngày hôm sau, phải mất vài giây sau nó mới nhớ là đã xảy ra chuyện gì. Khi đó nó chỉ hy vọng ngây ngô rằng, đó chỉ là một giấc mơ, và Ron vẫn còn ở đó như chưa bao giờ bỏ đi. Nhưng lúc nó trở đầu mình trên gối, nó có thể nhìn thấy cái giường cũ kỹ của Ron giờ đã trống rỗng. Cái sự thật ấy như một cái thây ma đập thẳng vào mắt nó. Harry nhảy xuống giường, cố tránh không nhìn vào chỗ của Ron. Hermione, đang bận rộn trong bếp, không nói với Harry một lời chào buổi sáng, mà vội quay đi khi nó đi ngang qua. Ron đi rồi, Harry nói với chính mình. Đi thật rồi. Nó nghĩ hoài về điều đó trong khi rửa mặt và thay đồ như thể nếu lặp lại có thể làm bớt đi cú sốc này. Ron đã đi và sẽ không quay trở lại. Harry biết, sự thật đơn giản là, bùa chú bảo vệ của tụi nó có ý nghĩa là một khi tụi nó bỏ nơi này, thì Ron sẽ không thể nào tìm được tụi nó nữa. Nó và Hermione ăn sáng trong im lặng. Đôi mắt cô bé mọng lên và đỏ tấy, trông như thể cô bé không ngủ suốt đêm. Tụi nó gói ghém đồ đạc của mình lại, nhưng Hermione làm rất rề rà. Harry biết vì sao cô nàng muốn trì hoãn thời gian tại khu bờ sông; vài lần nó thấy cô nàng hăm hở nhìn dáo dác, và nó chắc là cô nàng đang tự đánh lừa mình khi nghĩ rằng có tiếng chân bước trong cơn mưa, nhưng rồi không có hình bóng của một cái đầu đỏ hoe nào xuất hiện. Mỗi lần Harry bắt chước Hermione, nhìn quanh quất (bởi vì chính nó cũng hy vọng không ít) và không thấy gì cả ngoài khu rừng sương nước mưa, một niềm hân hoan mong manh vừa loé lên trong nó chợt tan biến. Nó như nghe Ron nói, “Chúng tôi tưởng rằng cậu biết mình đang làm gì!”, và nó tiếp tục đóng gói đồ đạc với một cái nhói đau trong bụng.

Dòng sông lầy lội cạnh bên đang dâng lên nhanh chóng và sẽ sớm tràn tới bờ sông nơi bọn nó đang ở. Bọn nó đã chân chừ mất một tiếng đồng hồ kể từ khi chúng quyết định đi khỏi nơi này. Cuối cùng, sau khi đã đóng gói cái túi vải rút đến ba lần, Hermione dường như không còn lý do nào để trì hoãn nữa: hai đứa nắm tay nhau và độn thổ. Cả hai hiện ra ở một bên đồi phủ đầy cây thạch nam bị gió thổi dạt hẳn sang một phía. Ngay khi tụi nó đến nơi, Hermione liền bỏ tay Harry xuống và bước ra xa khỏi nó, và rồi ngồi xuống trên một tảng đá lớn, mặt khếp vào đầu gối của mình, người rung rung và nó biết cô nàng đang sụt sùi khóc. Nó nhìn Hermione, nghĩ rằng nó phải đến bên cô nàng và dỗ dành, nhưng một cái gì đó giữ nó đứng yên một chỗ. Mọi thứ bên trong nó như lạnh lẽo và bị bóp nghẹt: Nó lại nhìn thấy cái vẻ khinh khỉnh trên mặt Ron. Harry bước băng qua đám cây thạch nam, bước thành một vòng lớn quanh Hermione, miệng đọc thần chú theo kiểu mà Hermione thường làm để đảm bảo chúng được an toàn.

Bọn nó không nói gì về Ron trong vài ngày tiếp theo sau đó. Harry quyết định không bao giờ nhắc đến tên của Ron nữa và Hermione dường như cũng biết là chẳng ích gì khi cứ nghĩ về vấn đề đó, mặc dù thỉnh thoảng vào ban đêm khi mà cô nàng nghĩ rằng nó đã ngủ, nó vẫn nghe tiếng cô nàng khóc. Trong lúc đó, Harry bắt đầu lấy tâm bản đồ đạo tặc ra và xem xét nó với ánh sáng của đũa phép. Nó mong đợi, trong một khoảnh khắc nào đó, tên của Ron hiện ra trên dây hành lang của trường Hogwarts, để chứng minh rằng Ron đã trở về lâu đài ám cúng, được bảo vệ vì mang dòng máu thuần chủng. Tuy nhiên, tên của Ron đã không xuất hiện và một lúc sau Harry lại thấy mình chăm chú nhìn vào tên của Ginny ở khu vực ký túc xá nữ, tự hỏi cảm xúc mãnh liệt khi nó nhìn chăm

chăm vào đó có thể xâm nhập vào giấc ngủ của cô bé hay không, để cô có một chút gì đó biết rằng nó đang nghĩ đến cô, hy vọng cô vẫn bình an.

Ban ngày, chúng dành hết thời gian để cố gắng xác định xem những nơi nào có thể có thanh gươm của Gryffindor, nhưng tụi nó càng nói về nơi mà cụ Dumbledore có thể cất giữ thanh gươm, càng lúc tụi nó càng thấy thất vọng và mơ hồ. Cố vắt óc, Harry cũng không thể nhớ rằng cụ Dumbledore đã từng nhắc đến một nơi mà cụ có thể cất giấu một thứ gì đó. Có những lúc nó không biết là nó đã bực mình vì chuyện của Ron hay chuyện của cụ Dumbledore hơn. “Chúng tôi nghĩ rằng cậu biết cậu đang làm gì... Chúng tôi nghĩ rằng cụ Dumbledore đã nói cậu phải làm gì... Chúng tôi nghĩ là cậu đã có một kế hoạch thực sự!

Nó không thể che dấu với chính bản thân mình rằng: Ron đã đúng. Cụ Dumbledore hầu như chẳng để lại gì cho nó. Bọn nó đã phát hiện ra một Trường Sinh Linh Giá, nhưng lại không có cách nào để phá hủy nó: còn những cái khác thì không thể có được như thể chúng đã từng tồn tại. Sự tuyệt vọng đe dọa nhấn chìm nó. Bây giờ nó đang phân vân nghĩ đến sự kiêu hãnh của mình khi chấp thuận đề nghị của tụi bạn đi lang thang cùng nó, trong cuộc hành trình vô định này. Nó không biết gì cả, nó không có một ý tưởng nào, và nó không ngừng, một cách cay đắng khi nhận ra rằng, Hermione cũng sẽ sắp nói với nó rằng đã quá đủ rồi. Và rằng cô nàng sẽ bỏ đi.

Bọn chúng trải qua nhiều buổi tối hầu như yên lặng và Hermione lấy ra bức tranh của cụ Phineas Nigellus và trải nó ra trên một cái ghế, như thể cụ có thể lấp được phần nào khoảng trống mà Ron đã để lại vì sự ra đi của mình. Mặc dù đã quả quyết trước đó rằng cụ sẽ không bao giờ đến thăm chúng nữa, cụ Phineas Nigellus có vẻ như là khó có thể bỏ qua cơ hội để tìm hiểu thêm về tình trạng của Harry và thỉnh thoảng vẫn xuất hiện, với cái băng che kín mắt, vài ngày một lần. Harry mừng vì gặp được cụ, bởi vì cụ là người bầu bạn, dù cụ hơi giả tạo và tử tế một cách chua chát. Bọn nó hỏi cụ về bất cứ thông tin nào đang xảy ra ở Hogwarts, mặc dù cụ Phineas Nigellus không phải là một người đưa tin lý tưởng. Cụ tôn sùng Snape, hiệu trưởng đầu tiên thuộc nhà Slytherin kể từ khi cụ cai quản trường, và bọn nó phải cẩn trọng mới không phê phán hay hỏi những câu hỏi xác láo về Snape, nếu không cụ Phineas Nigellus sẽ rời khỏi bức chân dung của mình ngay lập tức.

Tuy nhiên, cụ cũng đã để lộ một vài thông tin. Snape dường như đang phải đối mặt với một làn sóng nổi dậy âm thầm, dai dẳng từ một bộ phận học sinh cứng đầu. Ginny đã bị cấm đi thăm làng Hogsmeade. Snape đã khôi phục lại một quy định cũ của cụ Umbridge cấm tụ tập theo nhóm từ ba học sinh trở lên hoặc bất kỳ một tổ chức học sinh không chính thức nào. Từ những điều này, Harry suy đoán rằng Ginny, và có thể là cùng với Neville và Luna, đang nỗ lực hết sức để tiếp tục hoạt động của Đoàn Quân Dumbledore. Thông tin hiếm hoi này làm Harry lại càng nung nấu muốn gặp lại Ginny, nhớ cô bé đến tột cùng như một cơn đau ở dạ dày; nhưng nó cũng gợi cho nó nghĩ về Ron, và về cụ Dumbledore, và kể cả Hogwarts, nó nhớ họ như nhớ người bạn gái cũ của mình. Quả thật, cụ Phineas Niggellus đã kể về sự thẳng tay của Snape, trong một vài giây, Harry có một suy nghĩ điên rồ khi tưởng tượng rằng nó sẽ trở về trường để tham gia cùng với nhóm gây rối chống lại chế độ của Snape tại trường: được ăn uống và có một cái giường êm ái, và chăm lo cho bạn bè, có vẻ như đó là viễn cảnh tuyệt vời nhất trên thế giới lúc này. Nhưng khi đó nó chợt nhớ ra rằng nó là Kẻ Bị Truy Nã Số Một, mười ngàn

Galleon cho cái đầu của nó, và một khi bước chân vào Hogwarts những ngày này cũng nguy hiểm như bước chân vào Bộ Pháp Thuật. Đôi lúc, cụ Phineas Nigellus có những câu hỏi dò có vẻ như vô tình về nơi ở hiện giờ của Harry và Hermione. Hermione liền nhét cụ vào lại trong cái túi mỗi khi cụ hỏi như thế, và lúc nào cũng vậy, cụ Phineas Nigellus không thèm xuất hiện trở lại trong vài ngày sau đó mỗi khi xảy ra cuộc chia tay thô lỗ như vậy.

Thời tiết càng lúc càng trở lạnh. Bọn nó không dám ở lại bất cứ nơi nào quá lâu, do đó thay vì ở lại miền nam nước Anh, nơi mặt đất cứng băng giá là nỗi lo cùng cực của chúng, bọn chúng tiếp tục đi lang thang lên xuống dọc miền đất nước, băng qua những bờ đá núi, nơi những cơn mưa đá tuôn trên mái lều, qua vùng đầm lầy trơn rộng, nơi căn lều bị ngập trong những cơn trút nước lạnh cóng; và một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ Scottish, nơi tuyết suýt chút nữa là chôn vùi cái lều trong đêm. Bọn nó đã nhận ra những Cây Giáng Sinh lấp lánh qua cửa sổ một vài căn phòng khách trước một buổi tối Harry lại có một đề nghị, dường như theo nó là về một nơi mà bọn nó chưa đi qua. Bọn nó vừa có một buổi ăn tối ngon hơn mọi bữa: Hermione đã đi siêu thị dưới cái áo khoác tàng hình (cẩn thận để tiền vào một ngăn để tiền trước khi đi ra), và Harry nghĩ rằng cô nàng có thể dễ bị thuyết phục hơn mọi bữa với một cái bụng đầy món spaghetti Bolognese và lê đóng hộp.

Nó đã tính toán khi đề nghị bọn nó nên ngừng lại vài tiếng tìm hiểu về cái Trường Sinh Linh Giá, hiện đang treo thông lòng ở cuối cái giường bên cạnh nó.

“Hermione?”

“Hmm?” Cô nàng đang cuộn người lại trên một trong số những cái ghế bành bị lún cùng với quyển sách *Chuyện kể về thi sĩ xứ Beedle*. Nó không thể tưởng tượng phải mất bao lâu để cô nàng rời mắt khỏi quyển sách, cuối cùng, cũng không quá lâu, nhưng rõ ràng là cô vẫn đang còn phải giải mã vài thứ có trong đó, bởi vì quyển *Sách Học Văn dành cho Kẻ Êm Bùa* đang để mở đặt trên thành ghế.

Harry đằng hắng. Nó cảm giác giống như nó đã từng làm vào một dịp, cách đây vài năm, khi Harry hỏi Giáo Sư McGonagall liệu nó có thể đi thăm làng Hogsmeade hay không, mặc dù nó không thể thuyết phục nhà Dursleys ký vào thư cho phép.

“Hermione, mình đã suy nghĩ kỹ, và...”

“Harry, cậu có thể giúp mình một chút được không?” Rõ ràng là cô nàng đã không nghe nó nói. Cô chồm người ra phía trước và cầm cuốn *thi sĩ xứ Beedle* thẳng lên.

“Hãy nhìn vào dấu hiệu này” cô nói, tay chỉ vào đầu trang sách. Ở đó Harry cho rằng là tiêu đề của câu chuyện (do không thể đọc chữ runes, nên nó không biết chắc được), có một cái hình trông giống như một con mắt hình tam giác, con ngươi cắt thành một đường thẳng đứng.

“Mình chưa bao giờ theo học lớp Cổ Ngữ Runes, Hermione à”

“Mình biết chứ; nhưng nó không phải là chữ Runes và nó cũng không có trong quyển sách đánh vần. Mình nghĩ rằng nó là hình một con mắt, nhưng lại không cho rằng đó chỉ là một con mắt. Có vết mực hằn lên ở bên trong, xem nè, ai đó đã vẽ nó ở đây, nó không phải là một phần của quyển sách. Hãy nghĩ thử xem, cậu đã từng trông thấy nó trước đây chưa?”

“Chưa... À không, đợi một chút” Harry nhìn sát hơn. “Nó trông tựa như biểu tượng mà cha của Luna đeo quanh cổ ông ấy đúng không?”

“Ừ, tớ cũng nghĩ thế!”

“Như vậy nó là dấu hiệu của Grindelwald.”

Cô nàng nhìn chằm chằm vào nó, há hốc miệng.

“Cái gì?”

“Krum đã nói với mình . . .” Nó kể lại câu chuyện mà Viktor Krum đã nói trong tiệc cưới. Hermione trông có vẻ kinh ngạc.

“Dấu hiệu của *Grindelwald*?”

Cô nàng nhìn từ Harry sang cái dấu hiệu kỳ lạ đó rồi nhìn ngược lại lần nữa. “Mình chưa từng nghe nói là Grindelwald có một dấu hiệu. Những thứ mình từng đọc về ông ấy không có nói về điều này”

“À, như mình nói, Krum nghĩ rằng biểu tượng đó được khắc trên một bức tường ở Durmstrang, và Grindelwald đã đề nó ở đó.” Cô nàng rơi trở lại chiếc ghế bành cũ, mày nhíu lại.

“Thật là kỳ lạ. Nếu nó là một biểu tượng của Pháp Thuật Hắc Ám, vậy thì nó có trong quyển sách truyện thiếu nhi để làm gì?”

“Phải, đúng là kỳ lạ thật,” Harry nói. “Và cậu có nghĩ rằng ông Scrimgeour cũng đã có thể nhận ra nó. Ông ta là bộ trưởng, ắt hẳn ông cũng phải là một chuyên gia về những đồ vật Hắc Ám.” “Mình biết . . . Có lẽ ông ấy nghĩ rằng nó là một con mắt, giống như tớ đã nghĩ. Tất cả các câu chuyện khác đều có một hình nhỏ phía trên tựa đề” Cô nàng ngừng nói, tiếp tục nhìn chăm chăm vào dấu hiệu lạ lùng đó. Harry cố gắng thêm lần nữa.

“Hermione?”

“Hmm?”

“Mình đã suy nghĩ kỹ. Mình . . . mình muốn đến Thung Lũng Godric”

Cô nàng ngược nhìn nó, nhưng mắt thì không tập trung, và nó chắc là cô vẫn còn đang nghĩ về dấu hiệu bí ẩn trên quyển sách.

“Ừ” cô nàng nói. “Phải, mình cũng tự hỏi về điều này. Và mình nghĩ là chúng ta phải đến đó”

“Cậu nghe mình nói rõ không đó?” nó hỏi.

“Dĩ nhiên là mình nghe rõ. Cậu muốn đến Thung Lũng Godric. Mình đồng ý. Mình nghĩ là chúng ta nên đến đó. Ý mình là, mình không tìm được nơi nào khác. Có thể sẽ nguy hiểm đấy, nhưng càng nghĩ về điều đó, càng thấy là chỉ có nơi đó là có thể có” “Err – có cái gì?” Harry hỏi.

Lúc đó, cô nàng trông ngơ ngác như chính nó vậy.

“À, thanh gươm, Harry à! Dumbledore ắt phải biết là cậu muốn quay về nơi đó, và ý mình là, Thung lũng Godric chính là nơi sinh thành của Godric Gryffindor”

“Thật ư? Gryffindor xuất thân từ Thung Lũng Godric à?”

“Harry, cậu chưa bao giờ mở quyển *Một Trang Sử Pháp Thuật* ra sao?”

“Ehh,” nó nói, mỉm cười lần đầu tiên trong vòng hàng tháng nay: các cơ trên mặt cảm giác như bị cứng lại một cách kỳ lạ “Có lẽ mình đã mở nó ra, cậu biết đấy, khi mình mua nó . . . chỉ có lần đó . . .”

“Này nhé, bởi vì ngôi làng được đặt theo tên ông ta, nên mình nghĩ là cậu phải liên tưởng đến điều đó chứ.” Hermione nói. Cô nàng nói nghe có vẻ giống với bản thân mình trước đây hơn là thời gian gần đây; Harry chợt muốn nghe cô nàng tuyên bố là sẽ đến thư viện. “Có một ít thông tin về ngôi làng trong quyển *Lịch Sử Pháp Thuật*, chờ chút . . .”

Cô nàng mở cái túi rút ra và lục lọi một hồi, cuối cùng lôi ra một quyển sách sao lại từ quyển giáo khoa ở trường, cuốn *Lịch Sử Pháp Thuật* của Bathilda Bagshot, lật qua lật lại cho đến khi tìm được cái trang mà mình muốn tìm.

“Sau khi ký tên vào Đạo Luật Quốc Tế về Bảo Mật năm 1689, các phù thủy đổ xô đi tìm nơi ẩn dấu an toàn. Có lẽ, cũng tự nhiên thôi, họ thiết lập những cộng đồng nhỏ trong một khu vực. Nhiều ngôi làng nhỏ và thôn xóm đã thu hút nhiều gia đình phù thủy, những người tụ họp lại để hỗ trợ và bảo vệ lẫn nhau. Làng Tinworsh ở Cornwall, làng Upper Flagley ở Yorkshire, và làng Ottery St. Catchpole ở bờ biển phía nam nước Anh là những khu vực đáng chú ý với các nhóm gia đình phù thủy sống dọc theo và đôi lúc sống cùng với dân Muggles. Nổi tiếng nhất trong những nơi nửa phù thủy như thế này có lẽ là thung lũng Godric, ngôi làng ở miền Tây đất nước nơi vị phù thủy trứ danh Godric Gryffindor được sinh ra, và nơi Bowman Wright - thợ thủ công phù thủy - làm được trái banh snitch đầu tiên. Nghĩa địa ở đó có đây tên của những gia đình phù thủy xa xưa, và điều này, không còn nghi ngờ gì nữa, là khởi nguồn của những chuyến thăm đến ngôi nhà thờ nhỏ bé bên cạnh nghĩa địa hàng bao thế kỷ”

“Câu và cha mẹ của cậu không được đề cập đến” Hermione nói, đóng quyển sách lại, “bởi vì Giáo Sư Bagshot không nói đến những sự kiện xảy ra sau khi kết thúc thế kỷ mười chín. Nhưng cậu thấy đó, thung lũng Godric, Godric Gryffindor, thanh gươm Gryffindor; cậu không nghĩ rằng cụ Dumbledore hy vọng cậu có sự liên tưởng đến những điều đó sao?”

“Ồ phải rồi . . .”

Harry không muốn thừa nhận rằng nó đã không hề suy nghĩ về thanh gươm khi nó đề nghị đi đến Thung Lũng Godric. Với nó, sự hiểu biết về ngôi làng nằm bên dưới mộ của cha mẹ nó, ở căn nhà nơi nó đã thoát chết trong gang tấc, và ở người có tên là Bathilda Bagshot.

“Cậu nhớ dì Muriel đã nói gì không?” rất cuộc thì nó cũng hỏi.

“Ai cơ?”

“Cậu biết mà” nó ngập ngừng. Nó không muốn nói ra tên của Ron. “bà dì của Ginny ấy. Tại tiệc cưới. Người đã nói là cậu có cái chân gầy nhom đó.”

“Ồ,” Hermione nói. Đó là một khoảnh khắc khó khăn: Harry biết cô nàng sắp buộc phải nói ra tên của Ron. Nó vội nói tiếp:

“Bà nói bà Bathilda Bagshot vẫn còn sống ở Thung Lũng Godric”

“Bathilda Bagshot,” Hermione lầm bầm, đưa ngón tay dò theo tên của Bathilda được chạm nổi ở trang bìa quyển *Lịch Sử Pháp Thuật*. “À, mình cho rằng . . .”

Cô nàng đột nhiên há hốc miệng làm cho ruột gan Harry muốn lộn tùng phèo; nó rút đầu phép ra, nhìn quanh lối ra vào, tưởng rằng sẽ thấy một cánh tay đang kéo giựt tấm vải bạt làm lối vào trong lều, nhưng không có gì cả.

“Gì vậy?” nó hỏi, nửa bực mình, nửa nhẹ nhõm. “Cậu làm thế là ý gì thế? Tớ tưởng cậu thấy một tên Tử Thần Thực Tử đang phá tung cái lều chứ, ít ra thì . . .”

“Harry, chuyện gì xảy ra nếu Bathilda giữ thanh gươm? chuyện gì xảy ra nếu cụ Dumbledore giao nó cho bà ta?”

Harry suy nghĩ về khả năng này. Bathilda có thể là phụ nữ lớn tuổi nhất hiện nay, và theo lời bà dì Muriel, bà ta khá là “lần cẩn”. Có lẽ nào cụ Dumbledore đã cất giấu thanh gươm ở chỗ bà ấy? Nếu vậy thì, Harry cảm thấy cụ Dumbledore đã đánh liều một cú lớn: cụ Dumbledore chưa bao giờ tiết lộ rằng cụ đã thay thanh gươm bằng một cái giả, cũng như đề cập nhiều về tình bạn giữa cụ và Bathilda. Bây giờ, dù sao đi nữa, cũng không phải là lúc bác bỏ nghi ngờ về lý thuyết mà Hermione đưa ra, không phải lúc cô nàng sẵn sàng một cách đáng ngạc nhiên là tán đồng với mong ước khát khao của Harry.

“Đúng, có thể cụ đã làm như thế! Vậy thì, bọn mình sẽ đi đến Thung Lũng Godric chứ?”

“Ừ, nhưng bọn mình sẽ phải tính toán kỹ Harry à”. Cô nàng ngồi thẳng lại, và Harry có thể nói rằng biểu hiện cho thấy sẽ có một kế hoạch làm nhẹ đi tâm trạng của cô nàng và cả của nó. “Chúng ta cần phải thực tập phép độn thổ cùng với nhau bên dưới tấm Áo Khoác Tàng Hình trước tiên, và có lẽ cả Bùa Lú nữa, trừ phi cậu nghĩ rằng bọn mình sẽ đi suốt quãng đường và dùng Thuốc Đa Dịch chứ? Trong trường hợp đó, tụi mình cần phải kiểm được tóc của ai đó. Thật sự tớ nghĩ tụi mình nên làm thế thì hơn, Harry ạ, chúng ta giả trang càng kỹ lưỡng càng tốt...”

Harry để cho cô nàng nói, gật đầu và tán đồng mỗi lúc ngắt quãng, nhưng đầu óc của nó lại để bên ngoài cuộc nói chuyện. Lần đầu tiên kể từ khi phát hiện ra thanh gươm tìm thấy ở Gringotts là giả, nó cảm thấy phấn khởi như vậy.

Nó sắp được trở về nhà, trở về nơi mà nó từng có một gia đình. Tại vì Voldermort, nếu không thì nó đã lớn lên và nghỉ hè tại Thung Lũng Godric vào mỗi năm. Nó có thể mời bạn bè đến nhà của nó... Và thậm chí nó còn có thể có mấy đứa em trai và em gái... Lẽ ra người làm bánh sinh nhật cho nó năm mười bảy tuổi là mẹ của nó. Cuộc sống mà nó đã mất dường như khó có thể trở thành sự thật được vào lúc này, khi mà nó biết nó sắp nhìn thấy nơi mà nó đã bị mang đi. Tối đó, sau khi Hermione đã đi ngủ, Harry lặng lẽ lấy cái balô của nó từ trong cái ví ma thuật của Hermione ra, và trong đó, có cuốn album lão Hagrid tặng nó trước đây. Lần đầu tiên trong nhiều tháng liền, nó nhìn kỹ những tấm hình cũ của ba mẹ nó, đang mỉm cười và vẫy tay với nó, đó là tất cả những gì nó có được về họ.

Harry vui vẻ nghĩ tới chuyến khởi hành đi đến Thung Lũng Godric vào hôm sau, nhưng Hermione thì có ý kiến khác. Cô nàng tin chắc là Voldermort có thể đoán được là Harry sẽ trở về nơi mà ba mẹ nó đã chết, vì thế cô nàng quyết định là bọn nó chỉ lên đường sau khi chúng tin chắc rằng chúng đã giả trang kỹ càng nhất. Do đó phải đúng một tuần sau – khi mà chúng lên lấy được vài mớ tóc của những người Muggle vô tội đi mua sắm cho lễ Giáng Sinh, và đã thực tập phép Hiện Hình và Độn Thổ bên dưới tấm Áo Khoác Tàng Hình cùng với nhau – thì Hermione mới đồng ý thực hiện chuyến đi.

Bọn nó phải xuất hiện ở ngôi làng trong sự bao phủ của màn đêm, do đó vào cuối buổi chiều, bọn nó phải uống thuốc Đa Dịch. Harry biến thành một ông Muggle trung niên đầu hói, Hermione biến thành mẹ vợ nhỏ bé và có phần rụt rè. Cái túi vải rút chứa tất cả những gì bọn nó có (ngoại trừ cây Trường Sinh Linh Giá, Harry đang đeo vòng quanh cổ) được gấp bỏ vào cái giỏ đeo bên cạnh áo khoác của Hermione. Harry kéo cái áo khoác Tàng Hình trùm lên hai đứa, sau đó hai đứa nó biến vào một khoảng tối nghẹt thở một lần nữa.

Tim đập mạnh dưới lồng ngực của mình, Harry mở mắt ra. Bọn nó đang đứng nắm tay nhau ở một con hẻm đầy tuyết ngay bên dưới bầu trời đen xanh thẫm, ở đó những ngôi sao đầu tiên trên trời chỉ còn loe lói thứ ánh sáng yếu ớt. Những căn nhà tranh nằm hai bên một con đường hẹp, đèn giáng sinh lấp lánh bên cửa sổ. Một lối đi ngắn ở trước mặt tụi nó, ánh sáng đèn đường chỉ cho thấy rằng nó dẫn vào trung tâm của ngôi làng.

“Toàn là tuyết!” Hermione thì thầm bên dưới cái áo khoác tàng hình. “Tại sao tụi mình không nghĩ đến tuyết nhỉ? Sau tất cả những đề phòng từ trước, tụi mình lại để lại dấu chân! Chúng ta phải xoá ngay - cậu đi trước đi, tớ sẽ làm việc này”

Harry không muốn vào làng giống như một con ngựa câm, cố gắng che dấu chính mình trong khi lại để lại dấu vết.

“Hãy cởi áo khoác ra đi” Harry nói, và cô nàng trông có vẻ sợ hãi, “Ồ, thôi mà, tội mình nhìn không giống chính mình đâu, mà cũng chẳng có ai ở quanh đây đâu”

Nó cuộn cái áo khoác lại cất vào áo gió của mình và hai đứa tiến về phía trước mà không gặp trở ngại nào, sau khi đã đi qua nhiều ngôi nhà, hơi lạnh làm mặt chúng bị nhức buốt. Chẳng ngôi nhà nào có vẻ là nơi mà James và Lily từng ở hoặc là nơi mà Bathilda hiện đang ở. Harry chăm chú nhìn vào những cái cửa trước, những mái nhà phủ đầy tuyết, và cổng vòm trước nhà, tự hỏi nó có nhớ ra cái nào trong số đó không, mặc dù tận sâu bên trong nó biết là không thể, vì nó quá nhỏ, chỉ hơn 1 tuổi vào cái lúc mà nó rời khỏi nơi này mãi mãi. Nó thậm chí không chắc chắn được là nó có thể thấy căn nhà, nó không biết chuyện gì xảy ra nếu đối tượng của Bùa Trung Tín chết. Khi đó một lối nhỏ dọc theo con đường mà bọn nó đang đi uốn cong về phía bên trái, và trung tâm của ngôi làng, một khoảng đất nhỏ, hiện ra trước mặt bọn nó.

Được treo vòng quanh bởi những ngọn đèn màu, ở giữa có một cái gì đó trông như là đài tưởng niệm chiến tranh, phần nào bị che đi bởi một cây Giáng Sinh bị gió quật te tua. Có một vài cửa hàng, một bưu điện, một quán rượu, và một nhà thờ nhỏ với cửa sổ lắp kính màu rực rỡ, ánh sáng đủ màu hắt ra khu đất.

Tuyết ở đây bị giày nát: cứng và trơn vì cả ngày nhiều người đã đạp lên. Dân làng đi qua đi lại phía trước mặt tội nó, dáng của họ như được chiếu sáng bởi những ngọn đèn đường. Bọn nó nghe tiếng cười và tiếng nhạc pop mỗi khi cửa cái quán rượu mở ra đóng vào; lúc đó bọn nó nghe tiếng hát bắt đầu vang lên từ bên trong nhà thờ nhỏ.

“Harry à, tớ nghĩ bây giờ là Đêm Trước Giáng Sinh”, Hermione nói.

“VẬY Ạ?”

Nó hầu như không còn khái niệm về ngày giờ nữa; bọn nó đã không xem báo hàng tuần nay rồi.

“Tớ chắc thế,” Hermione nói, mắt cô nàng nhìn về phía nhà thờ. “HỌ... họ ở đó, đúng không?” Cha và mẹ của cậu đó? Tớ thấy một nghĩa địa phía sau nhà thờ”

Harry cảm thấy một sự kích động hơn cả niềm hân hoan, giống như sợ hãi. Bây giờ nó đang ở rất gần, nó tự hỏi xét cho cùng nó có thực sự muốn thăm họ hay không. Hermione biết nó đang nghĩ gì, bởi vì cô nàng lần tìm tay nó và tiến lên phía trước, kéo nó đi. Tuy nhiên, băng qua được nửa chừng khu đất, cô nàng đứng khựng lại.

“Harry, nhìn kia!”

Cô nàng chỉ đài tưởng niệm chiến tranh. Khi chúng đi ngang qua nó, nó thay đổi. Thay vì là một cái tháp có khắc tên, lại là một bức tượng ba người: một người đàn ông tóc tai rối bù đeo mắt kiếng, một người phụ nữ tóc dài nhìn và một đứa bé trai khuôn mặt xinh xắn, đáng yêu đang ngồi trong lòng mẹ nó. Tuyết phủ đầy đầu họ, trông giống nón trắng bằng lông tơ.

Harry đến gần hơn, nhìn vào mặt cha mẹ nó. Nó chưa bao giờ tưởng tượng được là có một bức tượng... Thật kỳ lạ khi thấy chính mình hiện ra trên đá, một đứa bé hạnh phúc không có vết sẹo trên trán...

“Đi thôi,” Harry nói, khi nó đã nhìn chán, và bọn nó đi thẳng tới nhà thờ. Khi chúng băng qua đường, nó liếc nhìn qua vai mình, bức tượng đã trở về hình dạng cũ là một cột tưởng niệm chiến tranh.

Tiếng hát trở nên lớn hơn khi bọn chúng tiến đến gần nhà thờ. Nó làm cổ họng Harry thất lại, nhắc nó nhớ về Hogwarts, nhớ con yêu tinh Peeves rỗng một bản nhạc tự

ché bên trong bộ áo giáp sắt, nhớ cái Đại Sản với mười hai cây thông Giáng Sinh, nhớ cụ Dumbledore đội cái mũ tròn vành mà cụ vừa có được trong gói kẹo, nhớ Ron trong cái áo len đan bằng tay...

Có một cái cổng khép lại tại lối vào nghĩa địa. Hermione đẩy cho nó mở ra một cách nhẹ nhàng có thể được rồi bọn chúng len vào trong. Ở một bên của con đường mòn trơn trượt dẫn đến cổng nhà thờ, một lớp tuyết dày và như chưa có ai chạm vào. Bọn nó đi chuyển qua tuyết, để lại một cái rãnh sâu phía sau chúng khi chúng đi vòng quanh nhà thờ, giữ cho không thấy bóng mình hắt ra từ các cửa sổ sáng đèn.

Phía sau nhà thờ, từng hàng từng hàng các bia mộ phủ đầy tuyết nhô ra từ một tấm màn xanh nhạt điểm những đốm sáng đỏ, vàng, xanh ở những nơi mà các cửa kính màu bị phản chiếu trên lớp tuyết trắng. Giữ tay mình nắm chặt đũa phép bên dưới áo gió, Harry đi chuyển đến ngôi mộ gần nhất.

“Nhìn nè, đây là một người nhà Abbott, có thể là có quan hệ xa với Hannah!”

“Nói nhỏ lại đi” Hermione có vẻ như nài nỉ.

Chúng tiến từ từ sâu hơn vào trong nghĩa địa, tiến vào những dãy tối hơn và xa dần đám tuyết trắng, gặp người xuống để đọc những từ khắc trên bia đá, liếc mắt nhìn xuyên màn đêm bao quanh ở mọi góc ngách để chắc chắn tuyết đối là chúng không bị theo dõi.

“Harry, đây nè!”

Hermione cách nó hai dãy mộ; nó phải đi lại phía cô bé, tim nó đập nhịp liên hồi trong lồng ngực.

“Ồ đây hả – ?”

“Không, nhưng nhìn nè!”

Cô nàng chỉ vào tảng đá tối. Harry cúi xuống và nhìn thấy, phía trên lớp đá hoa cương mọc lấm tấm địa y, là dòng chữ Kendra Dumbledore và, dưới đó là ngày sinh và ngày mất, và con gái của bà ta. Còn có một câu trích:

Where your treasure is, there will your heart be also.

(Kho báu của bạn ở đâu, trái tim của bạn cũng sẽ ở đó)

Như vậy là Rita Skeeter và dì Muriel cũng đã có một số thông tin chính xác. Gia đình Dumbledore thật sự đã sống ở đây, và một vài người trong dòng họ đã chết ở đây.

Việc trông thấy ngôi mộ tận mắt tồi tệ hơn nhiều so với việc nghe kể về nó. Harry không thể nào nghĩ rằng nó và cụ Dumbledore cùng có gốc rễ sâu sa trong khu nghĩa địa này, và cụ Dumbledore lẽ ra phải nói cho nó biết, cụ chưa bao giờ nghĩ là cụ phải chia sẻ mối quan hệ này sao. Họ có thể cùng đi thăm lại nơi này; trong một khoảnh khắc, Harry tưởng tượng nó đến đây cùng với cụ Dumbledore, về sự gắn bó có thể có, về việc đó có ý nghĩa như thế nào với nó. Nhưng dường như là cụ Dumbledore, với việc gia đình cụ và nó được nằm bên cạnh nhau trong cùng một nghĩa địa này không là một sự trùng hợp quan trọng, có lẽ, không có liên quan gì đến nhiệm vụ mà cụ muốn Harry thực hiện.

Hermione nhìn Harry, và nó mừng là khuôn mặt của nó bị che bởi bóng đêm. Nó đọc dòng chữ trên bia đá một lần nữa. *Tài sản của bạn ở đâu, trái tim của bạn cũng sẽ ở đó.* Nó không hiểu những từ này có nghĩa gì. Chắc chắn là cụ Dumbledore đã chọn những từ này, bởi vì cụ là người lớn tuổi nhất trong nhà sau khi người mẹ mất.

“Cậu có chắc là cụ chưa bao giờ đề cập đến – ?” Hermione bắt đầu.

“Không,” Harry trả lời cộc lốc, “tiếp tục tìm kiếm đi,” rồi nó quay đi, ước gì chưa từng thấy bia đá đó: Nó không muốn sự hồi hộp phấn khích của nó bị phá hỏng bởi sự oán giận.

“Đây này!” từ trong màn đêm, Hermione kêu lên lần nữa vài phút sau đó. “Ồ không, rất tiếc, tớ tưởng đó là mộ nhà Potter.”

Cô nàng đang cúi một bia đá bị sứt mẻ, phủ đầy rêu, chăm chăm nhìn vào nó, với một vẻ chăm chú trên mặt.

“Harry, lại đây lần nữa nào.”

He không muốn bị chỉ dẫn sai nữa, và miễn cưỡng đi băng qua đám tuyết đến chỗ Hermione.

“Cái gì?”

“Xem cái này nè!” Ngồi mộ hoàn toàn xưa cũ, bào mòn bởi thời tiết do đó Harry khó có thể đọc được tên. Hermione chỉ cho nó thấy biểu tượng bên dưới nó.

“Harry, đó là dấu hiệu trên quyển sách!”

Nó quan sát nơi mà Hermione chỉ: bia đá bị bào mòn đến nỗi không thể biết cái gì được khắc ở đó, mặc dù ở đó trông như là một con mắt hình tam giác bên dưới một cái tên hầu như không thể nào đọc được.

“Phải . . . liệu nó có thể là . . .”

Hermione thấp lửa bằng đũa phép và đưa nó đến gần nơi cái tên trên bia đá.

“Nó đề là Ig – Ignotus, tớ nghĩ thế. . .” “Tớ sẽ tiếp tục tìm kiếm mộ của cha mẹ tớ, được không?” Harry nói, một vẻ lạnh lùng trong giọng nói, và bước đi, bỏ mặc cô nàng lúc này đang cúi xuống bên cạnh ngôi mộ cổ.

Mỗi chỗ nó đều nhận ra những cái họ quen, giống như họ Abbott, mà nó gặp ở trường Hogwarts. Thịnh thoảng cũng có một vài thế hệ gia đình phù thủy được chôn chung trong cùng nghĩa địa: Harry có thể biết từ ngày tháng khắc trên đó là ngày mất hoặc là ngày các thành viên hiện còn sống rời khỏi Thung Lũng Godric. Trong số những ngôi mộ bên trong sâu mà nó đi qua, và mỗi khi nó tới chỗ một bia mộ mới nó cảm thấy một chút ít e dè và ngập ngừng.

Bóng tối và sự im lặng dường như trở nên, rất đột ngột, dày đặc hơn. Harry nhìn quanh, lo lắng, nghĩ về bọn giám ngục, khi đó nó mới nhận ra rằng tiếng hát trong nhà thờ đã ngừng từ lâu, tiếng trò chuyện và tiếng người qua lại đi lễ nhà thờ đã xa dần vì mọi người trên đường trở về nhà. Ai đó ở bên trong nhà thờ đã tắt đèn.

Và lần thứ ba, giọng của Hermione vang lên trong bóng đêm, lạnh lạnh và vang rõ dù cách đó vài yard.

“Harry, họ ở đây nè . . . ngay đây”

Và qua âm điệu của cô nàng, nó biết lần này thì đúng là cha và mẹ của nó: Nó tiến đến chỗ Hermione, cảm giác như cái gì đó nặng nề đang đè lên ngực nó, giống như cảm giác mà nó thấy trong đêm cụ Dumbledore chết, một nỗi sầu thương thực sự đang ấn chặt tim và phổi của nó.

Bia mộ chỉ nằm sau mộ của Kendra và Ariana hai hàng. Nó được làm bằng đá hoa cương trắng, giống như mộ của cụ Dumbledore, và vì thế chữ dễ đọc hơn, có vẻ như sáng lên trong bóng tối. Harry không cần quỳ xuống hoặc tiến đến gần cũng có thể đọc được chữ khắc trên đó.

JAMES POTTER
SINH NGÀY 27 THÁNG 3 1960
MẤT NGÀY 31 THÁNG 10 1981

LILY POTTER
SINH NGÀY 30 THÁNG 1 1960
MẤT NGÀY 31 THÁNG 10 1981

The last enemy that shall be destroyed is death.
(Kẻ thù cuối cùng phải bị tiêu diệt chính là cái chết)

Harry đọc dòng chữ đó một cách chậm rãi, như thể nó chỉ có một cơ hội duy nhất để hiểu được ý nghĩa của nó, và nó đọc to lên câu cuối trên bia mộ.

“Kẻ thù cuối cùng phải bị tiêu diệt là cái chết’...” Một ý nghĩ kinh khủng ập đến, kèm theo một sự hoảng loạn. “Đó không phải là ý tưởng của một Tử Thần Thực Tử chứ? Tại sao lại có câu đó?”

“Nó không có nghĩa là chống lại cái chết giống như cách hiểu về bọn Tử thần Thực Tử, Harry à” Hermione nói, giọng nhẹ nhàng. “Nó nghĩa là... cậu biết đó... cuộc sống ở cõi bên kia. Cuộc sống sau cái chết”

Họ không còn sống nữa, Harry nghĩ: Họ đã đi thật rồi. Những dòng chữ trống rỗng không thể che đậy một sự thật là phần thân thể của cha mẹ nó được đặt bên dưới lớp tuyết và đá, lãnh đạm, không nhận biết được gì cả. Và nước mắt nó trào ra trước khi nó kịp ngăn lại, nóng hổi nhưng ngay lập tức lạnh ngắt trên mặt nó, lau nó đi hay giả vờ cứng rắn để làm gì? Nó để mặc nước mắt rơi, môi nó mím chặt lại, nhìn xuống lớp tuyết dày nơi yên nghỉ cuối cùng của James và Lily, giờ này có lẽ chỉ còn xương, chắc thể, hay bụi, không biết được hoặc không quan tâm đến đứa con trai còn sống của họ đang ở rất gần, tim nó vẫn đang đập, nó còn sống bởi vì họ đã hy sinh cho nó và Harry gần như ước rằng, vào lúc này, nó cũng đang ngủ bên dưới tuyết cùng với họ.

Hermione nắm tay nó lần nữa và kẹp chặt. Nó không thể nhìn cô nàng, nhưng đáp lại, nó hít thở một ngụm không khí lạnh thật sâu của đêm, cố gắng kiên định, lấy lại bình tĩnh. Lẽ ra nó nên mang một cái gì đó đến cho cha mẹ nó, nhưng nó đã không nghĩ về việc này, mỗi cái cây trong nghĩa địa đều trụi lá và đông cứng. Hermione vẫy cây đũa phép, di chuyển nó thành một vòng trong không khí, và một vòng hoa hồng Giáng Sinh đang nở hiện ra trước mặt nó. Harry đón lấy và đặt nó lên mộ cha mẹ mình.

Ngay khi nó đứng lên, nó muốn rời xa nơi này: nó nghĩ nó không chịu được một phút nào ở đây nữa. Nó vòng tay mình qua vai Hermione và đặt tay cô nàng vòng qua eo của mình, bọn nó trở ra trong yên lặng và xuyên qua tuyết, bước ngang qua mẹ và em gái của cụ Dumbledore, trở về phía nhà thờ tối và xa dần cánh cổng dẫn vào nghĩa địa.